

Puberteten – ett underbart helvete

Jag förstod vad klockan var slagen när min 14-åriga dotter plötsligt tittade på mig med tom blick och utbrast:

- Mamma, jag drömde om dig i natt! Du åt på ett ruttet äpple. Ingenting mer alltså. Du gjorde bara det. Jag tyckte det var äckligt, men jag sa inget.

Jaha, tänkte jag. Nu var det alltså dags. Förr eller senare måste det ju komma, som ett brev på posten eller smygande liksom från sidan. För det fattade jag ju vad det handlade om. Jag var själv fjorton för inte alltför (nåja) länge sen.

Om jag försöker minnas hur jag upplevde min egen mamma under den tiden, är ingen liknelse bättre än den att hon var en person under upplösning. Om hon till vardags ätit ruttna äpplen hade det inte förvånat mig – om jag ens och mot förmodan lagt märke till det. Hon hade reducerats till en icke-person, vars vilja, drömmar, tankar var mig fullkomligt likgiltiga. Man brukar säga att tonåringar har växtvärk i hjärnan och att puberteten kan liknas vid ett psykotiskt tillstånd. Jag skulle vilja säga att den ÄR psykotisk. I alla fall den variant som jag själv led av.

Jag var den mest inpiskade och hänsynslösa egoist man kan tänka sig. När det gällde kompisar kunde jag vara lojal, meddelsam och lyhörd. Hemma däremot... Nej, psykotisk är nog ett för svagt ord när jag tänker efter. Psykopatisk är bättre. Jag ägnade aldrig mina föräldrar en tanke, om det inte var för att be om pengar och långväga skjuts. Jag tyckte inte om att de tog i mig, och att bara höra deras röster kunde få mig att gå i taket. Deras hud, tänder och slappa anletsdrag äcklade mig. Inte så att avsmaken tog sig några direkta uttryck. Jag bara upplevde motviljan, och gick vidare med mitt, som jag inte tyckte hade ett dyft med dem att göra.

Nu ska jag få smaka på min egen medicin. Jag märker redan att allt färre saker jag säger intresserar min dotter. Hon som brukat hänga vid mina läppar och bett mig att snälla, snälla berätta, sjunga, hitta på det där igen. Hon vars armar lindats runt min nacke som en schimpansunges och vars kropp jag känt lika väl, om inte bättre än min egen. Hon stirrar rakt igenom mig in i sin egen värld. Den formar sig runt henne. Hon är helt uppfylld av den, och den har absolut ingenting med mig att göra. Jag utgör bara en yttre gräns. Min roll upplöses stilla, reduceras. En gång gudinna. Nu perifer ordningsvakt.

Jag antar utmaningen. Har väl inget val. Några års motståndskraft är hon värd, min begåvade, envisa och underbara dotter. Hon är för närvarande i det blå men kommer tillbaka. Det är bara en fråga om tid. Fråga en som vet. Fråga min mamma.

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 7 juli 2004